

Sygn. akt I CSK 750/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa B. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Zdaniem powoda w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące ustalenia, czy:

- 1) Sprawa o zapłatę odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę jest sprawą odszkodowawczą, czy sprawą o ochronę dóbr osobistych;
- 2) Zapewnienie spójności drogi budowanej etapami z istniejącą już siecią dróg musi odbywać się kosztem naruszenia chronionych prawem dóbr osobistych

ludzi mieszkających przy tych drogach w określonej szczegółowo przez powoda sytuacji.;

- 3) Immisja z drogi publicznej w postaci hałasu przekraczającego normy czyni zadość zarzutowi bezprawności w rozumieniu art. 24 k.c. zachowania zarządcy drogi i czy tę bezprawność uchylają tylko skuteczne działania zarządcy, czy jakiegokolwiek działania mające na celu ograniczenie tych immisji;

Poza tym według wnoszącego skargę kasacyjną istnieje potrzeba wykładni art. 435 k.c. przez wyjaśnienie, czy w skład prowadzącego tj. zarządcy drogi, na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody wchodzi droga, co ma znaczenie dla ustalenia zasad odpowiedzialności za negatywne immisje z drogi publicznej. W końcu w ocenie powoda skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na zarzucane braki uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz ze względu na naruszenie art. 20 pkt 13 ustawy o drogach publicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: W orzecznictwie Sądu Najwyższego trafnie zwraca się uwagę, że w przypadku powołania się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego należy nie tylko sformułować to zagadnienie z przytoczeniem przepisów prawa, na których ono powstało oraz przytoczyć argumenty prowadzące do odmiennych ocen ale także należy wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, ale także dla praktyki sądowej (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 2 grudnia 2011 r. III CSK 29/11, niepubl.).

Tych kryteriów nie spełniają sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienia. Trzeba przede wszystkim zważyć, że powstały one na gruncie szczególnych okoliczności faktycznych jakie wystąpiły w rozpoznanej sprawie. Poza tym, pierwsze i drugie zagadnienie nie zostało powiązane z konkretnymi normami prawnymi a co pierwszego zagadnienia brak jest wykazania jego znaczenia dla rozstrzygnięcia istoty sprawy zwłaszcza, że wymieniony w tym

miejscu skargi kasacyjnej art. 17 pkt 1 k.p.c. nie mieści się w podstawach skargi kasacyjnej.

Powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepubl.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, niepubl.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przedmiotowa skarga kasacyjna zakresie nie spełnia tych wymagań. Trzeba też podkreślić, że Sąd drugiej instancji odniósł się do obowiązków pozwanego wynikających z art. 20 ustawy o drogach publicznych oraz wskazał jako przyczynę oddalenia apelacji brak bezprawności działań pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uwzględniając sytuację osobistą, gospodarczą powoda Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391, 398²¹ k.p.c. odstąpił o obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

aw